

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Συνέχεια και τέλος του πρώτου στρατιωτικού κινήματος. Μία νύχτα αγωνίας. Μιά στιχερωδία "Οθωνες και Καλλέργη. Ο αυλοκόλας που χειροτονείται από το λαό. Και τα κανόνια φθάνουν στα "Ανάκτορα. Μιά οραματική σκηνή. Τα δάκρυα της "Αμαλίας. Ο "Οθων υπογράφει.

Συνεχίζουμε την εξιστόρηση των γεγονότων της 3ης Σεπτεμβρίου 1843. Ένωδ ο Βασιλεύς "Οθων, μη θέλοντας να παραχωρήσει το Σύνταγμα, έπειρουμε ναρθη το Πυροβολικό, που τότε είχε καλέσει κρυφά, για να χτυπήσει τους "Επαναστάτες, ο άρχηγός του νυχτερινού κινήματος Δημ. Καλλέργης δεν έμεινε αδρανής. "Εστειλε μερικά άποσπάσματα, τα οποία κατέλαβον την "Εθνική Τράπεζα, το Κεντρικό Ταμείο και τα "Υπουργεία. Στο μεταξύ πλήθη κόσμου μορζιόνταν στον κεντρικότατο δρόμο της εποχής εκείνης, την οδόν "Εμμό, με την πρόθεση να βαδίσουν προς τ' "Ανάκτορα. Ο μορζαοχος Κατοιγαντόπουλος με λίγους χωροφύλακες, πειστούς στον Βασιλέα, θέλησαν να έμποδίσουν τον κόσμο και τον συγκρατούσαν προς τα κάτω με τα δπλα προτεταμένα, άλλ' έξαφνα από μία πάροδο της οδού "Εμμό εξώρμησαν Κρητικοί όπλαρηγοί και πολέμισται της τελευταίας άτυρης "Επαναστάσεως, όπλιομένοι σάν δασακοί και φωνάζοντες: — Ζήτω το Σύνταγμα!

— Ζήτω ή Κρητή! άπαντοδς με χαρά ο κόσμος, έγκαρδιόμενος. "Ηταν μία φρενίτις ένθουσιασμού. Ο ένας έπαιε στην άρχαλιά του άλλου και φιλιόνταν έν όνόματι του Συντάγματος! Οι νέοι έτραγονόδοσαν έπαναστατικά τραγούδια και οι χέροι έκλαιγαν από συγκίνηση. Οι Κρητικοί έδωσαν το σύνθημα της επίδοσης: « Έμπαρός! » Ο άνδρωμένος εκείνος όγκος έκινήθη προς τα επάνω, παρσίωσε τους χωροφύλακες και έτσι ένώθηκε με το στρατό του Καλλέργη, που τους ύποδεχτηκαν με νέο ένθουσιασμό.

Έννοείται δι από μέσα από το παλάτι οι Βασιλείς και οι αυλικόι παρακολούδοσαν όλη αυτή την κίνησι και ή άνησυχια τους μεγάλωνε. Σε μία στιγμή ο "Οθων σκέφτηκε να κάνει ένα προσωπικό διάβημα, να κολακίηρη της φιλοδοξίας του Άρχηγού του Κινήματος, και να τον παρσύη ίσως με το μέρος του. Κατεβαίνει λοιπόν στο λόγιο και φανερώναται σ' ένα παρόνθο κοντά στο όποιο έστειλε, με το σπαθί γυμνό στο χέρι, ο Καλλέργης.

— Στρατηγέ Καλλέργη! λέει ο "Οθων
— Είμαι συνταγματάχος, Μεγαλειότατε, άπαιτά ο Καλλέργης, και Σας παρακαλώ κλείστε το παράθυρο, μήπως συμβη κανένα δυσάρεστο!

Και ο Βασιλεύς ντροπισαμένος τρύπωσε πάλι μέσα και δέν ξαναβγήκε...

Μέσα στα "Ανάκτορα κλεισμένος είχε βρεθεί κ' ένας αυλοκόλας πολν γυνώστος στην τότε "Αθηναϊκή κοινότητα, ο Προβελέγγιος βουλευτής, που έγενε άργότερα και "Υπουργός. Ο Προβελέγγιος αιδός ήταν άντιπαθητικός στο λαό για τις κακές συμβουλές που έδινε κάθε φορά στο Βασιλέα για ζητήματα σχετική με τα λαϊκά συμφέροντα. Ο συγκεντρωμένος στην πλατεία λαός είχε πληροφορηθεί ότι ο Προβελέγγιος βρίσκεται μέσα στο Παλάτι. Έξαφνα φανερώναται στα Προπύλαια ο πολιτευτής Ιωάννης Μεσογρηζής και φωνάζει στον κόσμο να δει ή λίγη ύπομονή και ο Βασιλεύς θα υπογράψη το Σύνταγμα. Κάποιος όμως από το λαό φωνάζει κατá λάθος, δικαιολογημένο από το σκοτάδι:
— Νάτος, παιδιά, αυτός είναι ο Προβελέγγιος!

Αυτό έφτασε. "Ωρμησαν, άρπαξαν το Μεσογρηζή, τον κατέβασαν κάτω και τον άρχίζονε στις γροθιάς και στις κλωπίτες, τον πετοδσαν σάν τόπι, τον έκαναν τ' άλατινο. Ελά τον εσκόζονταν, άν δέν έμπαιναν στη μέση οι άξιωματικοί: « Σταθήτε, παιδιά, λάθος κάνετε! Δέν είν' αυτός! »

Γίνθηκε λίγων λεπτών σχετική ήσυχια. Έξαφνα άκούστηκε θόρυβος από το μέρος της οδού Κηφισίας, καλπασμός αλόγων, τραντάγματα κλιόμενων τροχών. Έρχτανε το Πυροβολικό. Ο Καλλέργης διέταξε τις σάλπιγγες και τα τύμπανα να σημαίνουν κ' έτοιμάστηκε να δεχθή την επίθεση. Ο αδελφοκτόνος οπαρχμός θά ήταν φοβερός. Άλλά την ίδια στιγμή άκούσθηκε ην ζητωκραυγές: « Ζήτω ο Στρατός! Ζήτω το Σύνταγμα! » Το Πυροβολικό που έρχτανε, με το άοικητή του Σχημά επί κεφαλής, άντι να χτυπήσει τους "Επαναστάτες, ένώθηκε μαζί τους! Κ' έτσι τα πυροβόλα έτοπονηθήσαν με τα στόματά τους γυρισμένα άπειλητικά κατá το Παλάτι. « Η ύπογραφή εις το Σύνταγμα ή ού καίμε! »

"Ηταν ή ώρα 3 μετά τα μεσάνυχτα, όταν έφτασαν στην πλατεία κ' ένώθηκαν με το στρατό και οι πολιτικοί έπαναστάται — που ήταν μάλλον και μέλη του Συμβουλίου της "Επικρατείας — οι "Ανδρέας Λόντος, Α. Μεταξάς, Κ. Ζωγράφος, ο Τζώρτζ και μερικοί άλλοι. Ο Στρατός τους ύπεδεχθη με άλαλαγμούς χαράς. Οι πολιτικοί άφου έκουβέντισαν λίγο με τον Άρχηγό, έπήγαν όλοι μαζί στο γειτονικό κατάστημα του Συμβουλίου της "Επικρατείας, όπου άπεφάσαν να καλέσουν και τ' άλλα μέλη. "Εστει-

λαν άμέσως διαγγείλεις, και άμα μαζεύτηκαν άρκετοί, συγκροτήθηκε συνεδρίασις του Συμβουλίου, συνετάχθη προκήρυξις στο Λαό, ή όποία έλεγε δι το συμβούλιο «συνμερίζεται τους Πανελληνίους πόθους περί Συντάγματος και άπευθύνει άναφοράν εις τον Βασιλέα ενά παραχωρήσει Συνταγματικόν Χάρτην». Την άναφορά αυτή την έπήρε "Επιτροπή αποτελούμένη από τους Γ. Κουντουριώτη, Π. Μανρομιάλη, Γ. Αιλιάνη, Γ. Φύλλα, Άν. Λόντο και έπήγε να την επιδόσει στον Βασιλέα.

"Η πύλη των "Ανακτόρων άνοίχτηκε πρόθυμα στη Λαϊκή "Επιτροπή. Ένωδ όμως οι πολιτικοί ήταν επάνω και μιλούσαν με το Βασιλέα, οι προεβνται των Δυνάμεων θέλησαν να μπειν και αυτοί στα "Ανάκτορα και να μιλήσουν στον "Οθωνα. Ο Καλλέργης είχε ειδοποιηθή κρυφά από τον Ποέβου της Άγγλιας, (ό όποτος έν τούτοις είχε ήδη με τους άλλους συναδέλφους του!) δι οι προεβνται έπήγαν να ένισχύσουν τον Βασιλέα να μ ή παραχωρήσει Σύνταγμα. Καθόταν λοιπόν ο Καλλέργης άπάνω σ' ένα κανόνι και περίμενε, όταν το άπλωματικό Σώμα τον έπλησίασε.

— Συνταγματάχος! έπαι ο Προεβντής της Βαταρίας, διατάζετε να μās άνοίσουν τις πύλες των "Ανακτόρων!

— Όχι, δέ μπαίνετε, κύριοι πρόεδροι! άπήντησεν ο Καλλέργης. Βοήσχομαι έδώ πιστός φρουρός της Πατρίδος και δέν άκούω παρά μόνον τας διατάγας της Πατρίδας!

Και οι Προεβνται άναγκάστηκαν να φύγουν, άφου διέτύπωσαν μερικές διαμαρτυρίες.

Λαός και Στρατός άδελφωμένοι έπεριμεναν άγρυπνοι, άλλα και με άγωνία το άποτέλεσμα. Περούσαν όμοις ή ώρες, οι κουρασμένοι έπαναστάται άρχισαν και να πεινορν, και δέν θά ήταν καθόλου άπιδανο ν' άφήσουν μόρμον το Παλάτι και το Σύνταγμα και να διενδυνήδον στους...φούρνους, άν δέν έφανερωνότανε άξαφρα ένα κόρρο γεμάτο ψωμιά! "Ενας προνοητικός έπαναστάτης, φούρναρης της Πλάκας, έπάνω στον ένθουσιασμό του, ξεφούρνισε, φούρνισε τα ψωμιά στο κόρρο και τάφερε να χορτάσει τα παιδιά της Πατρίδας. "Ηταν το πρώτο άγαθό του Συνταγματικού Πολιτεύματος: ψωμιά έσσο και χ ά σ ι κ ο!

Ένωδ όμως ο γυνώστος Στρατός έτρωγε κάτω στην Πλατεία το χάοικο, μέσα στο Παλάτι έγινονταν δραματικές σκηνές. Ο "Οθων είχε πεισώσει και δέν ήθελε να υπογράψη. Μιλούσε μάλιστα στην "Επιτροπή με ύφος που κάθε άλλο συμβιβαστικό. Σε μια στιγμή ο Κουντουριώτης έκανε στους άλλους μία χειρονομία που έσήμαινε: « Δέν ύπάρχει τρόπος να συνεννοηθούμε. Πάμε να φύγουμε! »

Και άν ή έπιτροπή έφηνε έτσι από το Παλάτι, σίγουρα θάρυζε το κανόνι. Έκείνη την κρίσιμη στιγμή ή "Αμαλία — ή όποια συνήθιζε και παρακολουθούσε πίσω από το παραπέτασμα τη συνομιλία — πετάχτηκε μπροστά, και κλαίοντας εξώρμησε τον "Οθωνα να δεχθή « τ ή ν ε π ι - δ υ μ ι α τ ο υ Δ α ο υ! » Συγκινημένος πια ο "Οθων ένκνευρισμένος βλέποντας το άποχωρήσιο έκανε την άνάγκη φιλομίας και ύπεγραψε ή Βασιλικά Διατάγματα. Με το πρώτο πρότυπο του "Υπουργικού Συμβουλίου θέλει συγκαλεσθεί έντος το πολν τριώνηια ήμερών "Εθνική Συνέλευσις διά να συνταξομεν μετ' αυτής το Σύνταγμα του Κράτους». Με το δεύτερο διάταγμα έπαύσε ή Κυβέρνησις και διωρίζετο νέα από τους "Επαναστάτες. Προώθηπουργός και "Υπουργος των Έξωτερικών ο "Ανδρέας Μεταξάς, των Στρατιωτικών ο Αναστάσιος Λόντος, των Ναυτικών Κανάρης ο Ηνυπολητής, των Οικονομικών ο Α. Μανολάς, της Δικαιοσύνης ο Μελάς και των "Εκκλησιαστικών ο Σχινάς. Με το τρίτο διάταγμα όρίζετο ο όρκος του Στρατού και των πολιτικών άρχων, όρκος νέου τύπου.

« Ορκίζομαι πίστιν εις την Πατρίδα και τον Σ υ ν - τ α γ μ α τ ι κ ό ν Θρόνον κλπ. Τέλος με το τέταρτο διάταγμα έπαύοντο από τις δυνάμεις ύπηρεσίας όλοι οι έξνοι, «εκτός των παιδιών φιλελλήνων».

"Η "Επιτροπή διέταξε τα διατάγματα αυτά στο Λαό και το Στρατό, και ένν έσχησαν ή σάλπιγγες, χτυπούσαν τα τύμπανα, και άλάλαζε το πλήθος, ο Καλλέργης έστειλε τον ύπασιότη του να πη στους «κυρίους προεβντάς» δι τώρα πιά δέν ήταν έλεύθερα να έπισκεφθούν τον Σ υ ν τ α γ μ α τ ι κ ό ν Β α σ ι λ έ α της "Ελλάδας.

"Εξαφνα όμως παρουσάστηκε το πρώτο μελανό σημάδι. Οι έπαναστάται δέν ένιρσαν άρκετή την άποφασι του Συμβουλίου της "Επικρατείας που είχε κρηύσει την 3ην Σεπτεμβρίου «ήμεραν εορτάσιν μιν εις το Έννος ως παραγωγών λαμπρού μέλλοντος», άλλά ζητούσαν να έκρδη ο Βασιλεύς την ευαρέσκεια των στους άξιωματικούς, και στρατιώτες και να τους δώση άριστία.

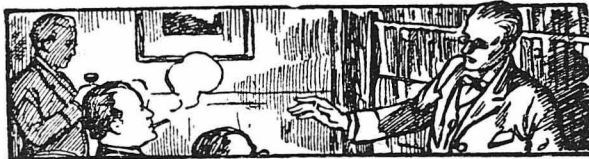
Στά δύο αυτά αίτήματα ο Βασιλεύς άντιστάθη.

Αναστάσιος Λόντος

Ανδρέας Μεταξάς

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

[Τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶχαμε τὴν εὐτυχία ν' ἀνακαλύψωμε σὲ κάποιο παλαιοβιβλιοπωλεῖο τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν ποῦ ἐξέδωκε στὴν Κων/πολὶ τὸ 1873 ὁ ἀλυσσόμενος ποιητὴς Γεώργιος Βιζυηνός. Φέρει τὸν τίτλο «Ποιητικὰ Πρωτόδικα». Ἀπὸ τὴν σπανιστάτην αὐτὴν συλλογὴν ἀναδημοσιεύουμε τὸ κάτωθι ποίημα:]

Σὺντα πατέρα! χαρὰν γὴν
τὸν οὐρανὸ χροσώνει,
κι' ὅλη ξυπνὴ ἡ μαύρη γῆ.
Σὺντα καὶ σὺ μὲ τὴν αὐγὴν
ν' ἀκούσωμε τ' ἀηδόνι.

Με τὴ μητέρα μὰ ψυχὴ
σὲ κάθε τέτοια ὥρα,
πετοῦστε σιὴν προσευχὴ.
Τὸ σήματροῦ μας ἀντηχεί.
Γιατὶ κοιμᾶσαι τώρα;

Εἶναι τὸ δνεῖρο μακρὸ
ποῦ βλέπεις αὐτὸ πέρα;
Κοιμήθηκες, κι' ἤμουν μικρὸ,
κι' ὡς νὰ τελειώσῃ τὸ πικρὸ,
ἐγράφερα, πατέρα!

Σὺντα νὰ ἴδῃς. Χλωμὴ γοργά,
ἡ δόλια μας μητέρα!
Καὶ τὴ φτωχὴ μας τὴν γιαιὰ
Κεῖ κάτω, στὴ χλωρὴ βαϊά...
τὴν θάναμε μιά μέρα!

Πές μου, πατέρα, τὸ χωριὸ
ποῦ πᾶν ὁ πεθαμένος
'μπορῶ νὰ πάγω νὰ τὸ διῶ;
Λυὸ λουλουδάκι, μόνον δυὸ,
νὰ πάρω στὴν καὶμένη!

Με εἶπαν—εἶναι ζωφερὴ
ἡ νύχτα πῶχον σκέπη—
Μὰ γὼ τῆς ἐβάλα κερί
Στὴν δεξιὰ τὴν κροστή.
Τ' ἀνάφτει καὶ με βλέπει

Θυμᾶσαι; Μ' ἐκλεπες φιλὶ
μιά μέρα παιγνιδίστη,
καὶ μ' εἶπες—'Ἀφ' ὅπου νουλί,
χρειάζεσαι καιρὸ πολὺ
νὰ γίνῃς παλληκαρί—.

Ἡρῶ δ' καιρός. Νῆσαι τραπὶ!
Λιὲ μὲ καλὲ πατέρα,
Σοῦ 'γράφερα μὰ... ὄρφανό!
Στὸ δρόμο ποὶ συγνὰ περῶ,
μὲ εἶπανε μιά μέρα.

— Περῶ τὸ δόλιο τ' ὄρφανό
— Ἄν γνῶρις πατέρα!
— Τὸν ἔχουσ τριῶ χρονῶ!
— Μοιάζει ὅτ' ἐρημὸ πηρῶ!
— Ἀς τὸ χαρῇ ἡ μητέρα!

Πές μου πατέρα, τὴν αὐγὴ,
ποῦ καίει τὸ λιβάνι
ἡ μάνα καὶ μοιρολογεῖ,
'Ἡ μυρωδιά περῶ τὴ γῆ;
Μπορεῖ νὰ σὲ ζεστάνῃ;

Τὸ βράδυ πῶσχομαι γοργὸ
κι' ἀνάφτω τὸ κανδύλι
τὸ ξέρεις ποῦ τ' ἀνάφτω γ' ὧς;
Σὺντα, πατέρα, θὰ καῶ,
σὰ λυγαριὸν φυτῆλι!

Με φώναζες νὰ κοιμηθῶ
στὸ οπλιτικὸ πλενρὸ σου.
— 'Ἐλα μικρὸ νὰ ζεσταθῶ.
Κ' ἐγὼ πετοῖσα νὰ χωθῶ
στὸν κόρφο τὸ γλυκὸ σου.

Τώρα πατέρα στὴν πικρὴ
τὴ γῆ τὴ χιονισμένη,
στὴν κρούα κλίνῃ τὴ μικρὴ,
σ' αὐτὴ τὴν νύχτα τὴ μακρὴ,
πές μου ποῖος σὲ ζεσταίνει;

Ἢλείες ἐγὼ ν' ἀποκριθῶ;
Κανεῖς, καμὶν ἡμέρα!
Μὰ ἦρθε γ' ὧς πᾶ νὰ χωθῶ
Στὸν κόρφο σου νὰ κοιμηθῶ,
νᾶσαι ζεστός, πατέρα.

Γ. Βιζυηνός

Το ε. Ζήτημα ἦρθε πάλι στὸ Συμβούλιον καὶ ὁ Λόντος πῆρε τὸ μέρος τοῦ Ὁθωνος.

— Κανεῖς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βροίῃ τὸ Βασιλεῖα! εἶπε μὲ πεποίση.

Ὁ κανὼς ἀναγν. Ὁ Σπυρομήλιος σέρινε τὸ σπαθὶ καὶ φωνάζει.

— Σὲ περῶνὰ πέρα γιὰ πέρα! Τί; δικηγόρος τοῦ Βασιλέως θὰ γίνῃς ἐναντίον τοῦ Ἐθνους;!

Μπήκανε στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ τοὺς χώρισαν. Ὁ Ὁθων τὰ ἔμαθε γοργόρα δι' αὐτὰ καὶ ὑπέγραψε ἀναστενάζοντας δύο ἀκόμη Διατάγματα. Μὲ τὸ πρῶτο ἀνεγνώριζε «τὴν ἡμέραν τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέραν ἀριστεύσεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν πλιτών τῆς πρωτεύουσας καὶ ἀπάντων τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προαχθέντα» καὶ διάταξε ν' ἀπονεμηθῇ σὲ δλοὺς αὐδερένιῳ ἀριεῖδι ποῦ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴ μία ὀμν τὴν ἐπιγραφὴν «3 Σεπτεμβρίου 1843» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη «Συνταγματικὸς Ὁθωνός». Τὸ ἀριεῖδι αὐτὸ θὰ κρεμόταν ἀπὸ κακκινὴν ταινία. Μὲ τὸ δεύτερο Διατάγμα «ὁ Βασιλεὺς ἀπέμεινε τὰς εὐχαριστίας του» πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Θεσσαλίας συνταγματάρχην Δημ. Καλλέγγη, ὁ ὁποῖος στίς 11 Σεπτεμβρίου διορίστηκε Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Ἀθηνῶν, πρὸς τὸν Πρόεδρο τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν, συνταγματάρχην Γω. Μακρυγιάννη καὶ λοιποὺς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους ἀξιωματικούς.

Ἀπὸ ἐκτενέστεραν ἐπὶ τοῦ Λαοῦ καὶ τὰ διατάγματα αὐτὰ στίς 3 μ. μ. τῆς 7' Σεπτεμβρίου, ὁ Στρατὸς ἔκανε παρέλασιν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μὲ τὴ μοναχὴ, ἐπὶ κεφαλῇς. Ὁ Ὁθων καὶ ἡ Ἀμαλία, περιστεριζόμενοι ἀπὸ τοὺς αὐλοῦς, ἦσαν στὸν ἐξώστην καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα. Στρατὸς καὶ Λαὸς ἐφώνησαν.

— Ζήτην ἐκτενέστεραν ἐπὶ τοῦ Λαοῦ καὶ τὰ διατάγματα αὐτὰ στίς 3 μ. μ. τῆς 7' Σεπτεμβρίου, ὁ Στρατὸς ἔκανε παρέλασιν πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μὲ τὴ μοναχὴ, ἐπὶ κεφαλῇς.

Ἀργότερα ἡ νέα Κυβέρνησις ἐββάλε προκήρυξι στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ «Ἀθηνᾶ», δ «Ἀλὼν» καὶ ἡ ἄλλες ἐφημερίδες ἐπαγγέριζαν τὸ γεγονός.

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ περὶ φυσικὴ στάσις τοῦ Ἑβραίου. Ὁ Βιλλιὲ ντὲ Λιλλ Ἀ-δὰμ καὶ αἱ Κρακτομήσεις. Πῶς θάρπρε νὰ ἀποκεφαλίζονται οἱ κατάδικοι. Ὁ Ἑρεντιὰ πού... δὲν δικαιολογεῖ τοὺς συναδέλφους του! Ὁ εἰλικρινὴς γιατρός. Ἡ θάρρη ἢ θὰ γίνω καλά.

Κάποιος ζωγράφος ἐτοιμάζει τὸ πορτραῖτο ἐνὸς δανειστοῦ τοῦ περιφύ-μον τοκογλύφου Ἑβραίου.

— Ἄν μοῦ λές, τὸν ἐρωτᾷ ὁ τοκογλύφος, πῶς νὰ τοποθετήσω τὴ χέ-ρια μου γιὰ νὰ λάβω μιά φυσικὴ στάση;... Νὰ τὰ βάλω στίς τσέπες μου;...

— Ὅχι: στίς...δικές μου! ἀπαντᾷ ὁ ζωγράφος.

***

Μετὰ τὴν λαϊκὴν ἐξέτασι.

— Ὁ ἀσθενὴς, ἀπὸ τὸν ἄκροασθην δ' ἱατρός του, τὸν ἐρωτᾷ δεξιὰ:

— Νομίζεις, γιατρέ, πῶς θὰ μπορῶ νὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια;

— Πόσων ἐτῶν εἶσθε τώρα;

— Πενήντα.

— Πίνετε;

— Ὅχι.

— Καπνίζετε;

— Παίξετε τυχερὰ παιγνίδια;

— Ὅχι.

— ἔχετε τίποτε ἄλλα ἐλαττώματα.

— Ὅχι.

— Ἀμ' τότε...γιατὶ θέλετε νὰ ζήσετε ἑκατὸ χρόνια;

***

Ὁ γνωστὸς διηγηματογράφος Βιλλιὲ-ντὲ-Λιλλ-Ἀντάμ, ἐπρότεινε κά-ποτε, ὅπως αἱ καρατομήσεις γίνωνται κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

ἢ ἢν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ κατάδικος θ' ἀνεβαίνει πάνω στὸ κελί-μα καὶ ὁ δήμιος θὰ τοῦ τοποθετῇ καταταλῆλως τὸ κεφάλι, νὰ ἐμφανί-ζεται ξαφνικὰ ἕνας στρατιώτης κομίζων ἕνα φάκελλο σφραγισμένον μὲ βο-λοκέρι. Ὁ δήμιος τότε νὰ παρῇ μὲ ἐπισιμότητα τὸν φάκελλο, νὰ τὸν ἀνοίξῃ, καὶ νὰ λῇ στὸν κατάδικον: — «Σοῦ δόθηκε χάρις!» Ἀμέσως δὲ νὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ τῆς τρομερῆς λεπίδας καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ...

«Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, συνεπέρανε ὁ Βιλλιὲ-ντὲ-Λιλλ-Ἀντάμ, θὰ ἀπὶβῃσιν οἱ κατάδικοι...χαρούμενοι καὶ...ἐκπλίζων!

***

Μιά μέρα, σὲ κάποιο Φιλολογικὸ σαλόνι, συζητήσαν γιὰ τὴν «Ἀφρο-δίτη», τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Πίκου Λουῖς. Ὁ Ἀντὸν τὴν Ρενιέ, ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε τῆς συζητήσεως, ἐξεδίηλιν ἀπερίφραστο τὸν θαυμα-σμοῦ του γιὰ τὸ μυθιστόρημα αὐτό.

Ἡ «Ἀφροδίτη» εἶπε εἰς τὸ καλλίτερον μυθιστόρημα ἀπ' ὅσα ἔχει παροισοῖσι ἡ γαλλικὴ λογοτεχνία τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια!

Ὁ μυθιστοριογράφος Ἑρβιέ, διανοηστῆς ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους τοῦ Ρενιέ γιὰ τὸν Λουῖς, φιλολογικὸν τοῦ ἀντίζηλο, σκώθηκε καὶ ἔφρυν ἀπὸ τὴν αἰδοῦσα.

Ὁ ποιητὴς Ἑρεντιὰ τότε, ὁ ὁποῖος εἶχε παρενρῆθ' ἐπὶ σκηνὴν εἶπε:

— Αὐτοὶ οἱ μυθιστοριογράφοι, τέλος πάντων, εἶνε τρομεροὶ!...δὲν μποροῦν νὰ κόσουν νὰ ἐπανοῦν ἕνα μυθιστόρημα, χωρὶς νὰ πειραχθοῦν...

Ἐννοῦν νὰ κακολογοῦν δ' αὐτὰ τὰ ἔργα τῶν συναδέλφων τους...

— Μὰ αὐτοὶ δ' Λουῖς, εἶπε κάποιος δὲν ἔχει γράψῃ, θαρρῶ καὶ ποιήματα;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Ἑρεντιὰ. Καλλίτερα θάταν ὅμως νὰ μὴν εἶχε γράψῃ... Οἱ στίχοι του εἶνε δλοὶ... νὰ πταίμα!

***

Ἐνα αὐτοκίνητον «ἀπὸ ρυτίδος ἐλαῖνον», ἔπρεσ πάνω σὲ μιά κυρία καὶ τὴν τραυματίσθη θανάσιμος. Οἱ δαβάται τὴν μεταφέρουν στὸ πληρο-στερο φαρμακεῖο καὶ φωνάζουν ἕνα γιατρό. Ὁποῖον νᾶρθῃ δμως αὐτός, ἡ τραυματισθεῖσα ἔχει ἐκπέσει.

— Ἀ, γιατρέ, λέει τότε κάποιος, ἂν ἐρχόσαστε λίγο νωρίτερα...

— Καὶ ὁ νεαρός Ἀσκληπιάδης, ἀφ' ἑλίστατα:

— Μήπω; θὰ μπορῶσα νὰ κάμω τίποτα...περισσότερο;...

***

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐξυπνοτέρους γάλλους χορογράφους πηγαίνει σ' ἕνα γιαντρί, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ. Ὁ γιατρός ἐξήταξε αὐτὴν τὴ στιγμὴν κάποιον ἄλ-λον ἀσθενή, καὶ ὁ δημοσιογράφος ἀναγκάζεται νὰ περμενῇ ἐπὶ πολλὴ ὥρα στὴν αἰδοῦσα τῆς ἀναμονῆς.

Στὸ τέλος, γάνει τὴν ὑπομονὴν του καὶ φωνάζει τὸν ὑπηρετή.

— Ἀκουσε δῶ, τοῦ λέει, νὰ πᾶς νὰ πῆς στὸν κύριό σου πῶς ἂν δὲν μ' ἐξετάσῃ σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, θὰ...γίνω καλά!..